

www.e-rara.ch

Thēsauros. Keraz amaldeiaz, kai kēpoi adōnidos

Bolzanio, Urbano

Venetiis, [Aug. 1496]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-152037>

[Einleitende Texte]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Aldus Manucius Bafianâs Romanus studiosis
omnibus .S .P. D.

Dura quidē prouincia est bonarū litterarū studiōsi emendate imprime
re latinos libros. durior accurate græcos. durissima non deprauate uel
hos uel illos duris temporibus . Quanam lingua curem ipse impri-
mendos libros: & quo tempore, uidetis. Postq̃ suscepī hāc duram pro-
uinciam (annus enim agitur iam septimus) possem iureiurando affir-
mare me tot annos ne horam quidem solidæ habuisse quietis . Pul-
cherrimum, utilissimūq; esse inuentum nostrum omnes uno ore
dicunt. laudant. prædicant. sit ita certe. inueni tamen ipse quo excru-
cier modo dum uobis prodesse cupio : bonosq; libros suppeditare .
Quare qui me uisunt, amicis soleo dicere modo græcum illud pro-
uerbium . κίχα χέει αὐτὴ κακόν. hoc est turdella sibi malum cacat. qđ
honestius Plautus. Ipsa sibi auis mortem creat . aiunt enim non nisi
per auium aluū redditum nasci uiscum, maxime palumbis & turdis.
hæc enim est natura (inquit Plinius in naturali historia) ut nisi matu-
ratum in uentre auium nō proueniat. modo illud. κακὰ ἐφ' αὐτὸν ἔλκων
ὥς ὁ κακίας νέφας. Nam ita flare Cæcian scribit Aristoteles, ut non
propellat nubes, ut alii uēti. sed, ut ad sese uocet, ac trahat. Sic mihi e-
uēnit. mihi ipse malum peperī. immensa mihi parauī incommoda,
īmensos labores. Sed me ipse cōsōlor: uel quod gratissimas esse uideo lu-
cubrationes meas, ac plurimum prodesse omnibus, maioriq; in dies
emolumento futurum: uel quod multi ἐκ τῶν βιβλιοτάφων iam libe-
rant è carceribus libros: uenalesq; exponunt. quod ego breui futurū
interminatus sum, cum nullum à quoq; commodo uel horam acci-
pere librum possem . sum equidem uoti compos . iam passim of-
feruntur ultro græca uolumina: mittunturq; uenalia ad bibliopolas.
ad me quoq; plurima missa sunt. Spero fore & illud: ut si qui sunt
tam prauo ingenio, ut communi omnium bono mœreant, aut rum-
pantur inuidia: aut succumbentes mœrori misere conficiantur, & de-
niq; suspendant se. quando quidem quæcunq; extant Aristotelis uo-
lumina uidebunt breui nostris excusa formis. Imprimuntur propē-
diem & cōmentarii. iam ferè omnes coegi. Incumbite uos quæso, incū-
bite bonis litteris: quando ego uobis adiuuante Christo IESV Deo
optimo: maximo: optimū quenq; librū suppeditabo. Ecce habe-
tis opus oppido q̃utile & necessarium: quem κέρας ἀμαλθείας, quem
κὴ πους ἀδώνιδος, quem iure thesaurum appellauerim. In eo enim fe-
rè omnia reposita sunt: quæ desiderare quis possit ad perfectam: abso-

A. M. E. B. A. C. H.

lucamq; cognitionem litterarum græcarum: & eorum præcipue quæ leguntur apud poetas: qui uerba uariis figuris, ac linguis, ita sæpe immutant, ut facilius sit Nilicaput, q̃ alicuius temporis thema, aut principium inuenire. Sed hoc libro q̃ facillima facta sunt omnia. nam docet, & quo modo & qua lingua unumquodq; immutatum sit: Canonis mata passim, & regula tradens per ordinem litterarum. Linguarum præterea meminit Atticæ. Ionicæ. Aeolicæ. Doricæ. Boeticæ. Cretensis. Cypriæ. Macedonicæ. Tessalæ. Rheginæ. Siculæ. Tarentinæ. Chalcidicæ. Argiuæ. Laconicæ. Syracusanæ. Pamphyliæ. Atheniensis. quibus usi Græci poetæ inueniuntur: & Homerus præcipue. His linguis ac figuris uariis, habent illi miram licentiam. Addunt. detrahunt. transmutant. inuertunt. quid nō faciunt: deniq; utuntur dictionibus ut cæra. Si poetae græci uoluerint. ὁ ἀνθρώπος ἔσται ὄνος ἢ ἵππος. βῶν. κέων. longe melius ostendent hominem esse asinum, q̃ sophistæ. nō potui aliquando non ridere legens hanc dictionum (ut sic dicam) μεταμόρφωσιν. uerbi causa, ex ἀμα & ἴσος, fit ἀμισυς. & mutatione, ἡμισυς. Comparatiuum est ἡμισυτέρος. Secunda forma, ἡμισίων. Tertia, ἡσων. & attice, ἡττων. ecce ex ἀμισυς, factum est ἡττων: ubi ne una quidem littera est primitiui. Quod nobis non licere sic conqueritur Marcialis. Dicunt ἑταρὶνὸς tamē poetæ. Sed græci: quibus est nihil negatū. Nobis non licet esse tam disertis: Qui musas colimus seueriores. Imitamur tamen hanc linguarum uarietatem & copiam lingua uulgari. nō enim eadem est Romanis lingua, quæ Parthenopæis: quæ Calabris: quæ siculis. Aliter Florentini loquuntur: aliter Genuenses. Veneti à Mediolanensibus lingua, & pronuntiatione multum interfunt. Alius Brixianis. alius Bergomatibus sermo. quod latine capūt, uulgo Romanī capō appellant. Veneti uero abiectiōe p. litteræ per cōcisionem dicunt, caō. at qui padum accolunt ex aō crasin facientes, cō. Item cenāto. cenāo. cenō. & id genus innumera. sic græci dicunt communiter τοῦ κέρατος. Iones uero ἀπὸ λατῶν τ, κέρας. At Dores κατὰ κρᾶσιν, κέρως. Quid, quod unaquæq; urbs peculiarem habet linguā. plerunq; etiam in eodem oppido uarie loquuntur. Vtinam tantam copiam latine haberemus. longe antecelleremus græcos. Sed ut ad librum redeam: quem copiae cornu, hortosq; Adonidis, & thesaurū dici mus propter summam: quæ in eo est, rerum bonarum copiā. Primus labor in eo fuit Guarini Camertis, & Caroli Antenorei florentini hominum multi studii, ac in græcarum litterarum lectione frequētium. Hi simul ex Eustathio, Etymologico: & aliis dignis grammaticis acce-

pere haec canonismata: digesseréq; per ordinem litterarum: nec sine
 adiumento, & consilio Angeli Politiani, uiri summo ingenio, ac im-
 pense docti. Secundus uero labor meus fuit: qui ea omnia recognoui
 non paruo labore, cum iis conferens, unde excerpta uoluminibus fue-
 rant. Multa enim addidi. plurima immutauí adiuuante interdú Vr-
 bano diui Francisci fratre optimo: à quo breui habebitis quas summa
 cura, ac doctissime composuit in graecam linguam introductiones.
 Sunt etiam in hoc libro copiosae, ac perutiles formationes τῶν ἐν μέ-
 καὶ ἐν μέ- uerborum. Item quot sint uerba quæ esse significant. quot itē
 irē: & quot federē. Addidi ego libellum ex scriptis Herodiani, quas
 magni uerbi περιβολαί dicunt: In quo multa profecto sunt lectu
 dignissima: & quae in aliis grammaticis non temere leguntur: & prae-
 cipue quæ de præterito attico conscribuntur docte sane & pera-
 cute. Nec non & Chæroboſci quædam: in quibus ostendit non in o-
 mnibus regulas & similitudines quæri oportere. Eiusdem etiam quae
 ῥ litteram in contextu orationis ob malesonantiam attrahant. Hic
 sequuntur inæqualia uerba per ordinem litterarū: quae ἀνόμαλα græ-
 ci appellant. quae idcirco addidimus, quoniam & ipsa cum cæteris o-
 ptime conuenire uidebantur. Addere etiā operæ pretium duximus πε-
 ρὶ ἐγκλινομένων, καὶ ἐγκλιτικῶν uaria opuscula: quorum usum apud
 nostros (de encliticis loquor) nō memini legere in pluribus q̄tuor, q̄n
 quæue ad sūmum dictionib⁹ quē. uē. nē. & cūm postposita, ut quibusdā
 placet: & uērsus. nā ἐγκλινόμενα quæ iclinata latine placet dicere (ut lo-
 co præsētis. participii, præteteritū, deficiente præsenti í passiuo uerbo,
 accipiatur) ea dicuntur, quae admittunt in fine tonum acutum,
 conuertuntque in grauem in contextu orationis. apud Graecos ue-
 ro encliticorum plurimus usus in quinq; orationis partibus. Nomi-
 ne. Pronomine. Verbo. Aduerbio. & Coniunctione. Auctores sunt,
 Herodianus. Ioannes Grammaticus Charax. Choeroboscus. Aeli-
 us Dionysius. Et quoniam passim in hoc libro secundum uaria idio-
 mata leguntur crebrae mutationes, nō ab re fuit, quot quot ad manus
 nostras peruenerunt, de idiomatis uarios tractatus inferere. Postremo
 illud nolo uos ignorare bonarum litterarum amantissimi, notasse me
 asteriscis quae obscura: concisa: & deprauata uisa sūt: obeliscis uero quae
 superflua iudicaui. Cur autem aliqua signo alterutro annotanda,
 praetermiserim, habui multas causas: Sed præcipua fuit angustia té-
 poris. Peto igitur à uobis si qua in tanto opere non placuerint: q̄
 uel reprehendenda: uel non plana uideantur, ne mihi succenseatis

sed iis si audebitis: unde accepta sunt. uel bellis potius exterarum gē-
tium: quibus & Græcia & Italia semper obnoxia fuit. mendosorū. n.
est exemplarium culpa, non mea. nihil magis deprauatum gramma-
ticis. fragmentata omnia. nihil absolutū: nihil integrū. Quāq̃ hic li-
ber (ut dixi) thesaurus ē, κέρας τε ἀμαλείας, καὶ κῆρι ἀδ' ὀνιδος quoniā
ī eo un oferē omnia congeſta ſunt: quæ digna ſcitu in aliis leguntur.
Itaq; ſi inter tot laudanda aliquid minus probandum legeritis, me-
mentote illius Horatiani præcepti. Verum ubi plura nitent in carmi-
ne non ego paucis offendar maculis: quas aut incuria fudit: aut huma-
na parum cauīt natura. Eſtote igitur impreſſionis noſtræ æqui iudi-
ces: affectiq; beneficio minime ingrati: & miſeremini laborum no-
ſtrorum. Valete.

Angelus Politianus Varino Camerti ſuo

. S . D .

Conſulis me Varine de noui operis editione: quo tu uidelicet incli-
nationes omnes paulo remotiores græcæ linguæ, breuiter, ac diluci-
de: p̃erq; ordinem litterarum complexus es. ego uero te ut edas q̃ ma-
xime adhortor: quippe uſui magno futurū græca diſcere cupienti-
bus: tibiq; immortalē gloriā pariturum. Mihi certe (quid enim
diſſimulem?) gratiſſimum facies. nam cum te ſemper habuerim qua-
ſi eximium inter diſcipulos utriuſq; linguæ: meaq; tibi in litteris etiā
arcana retexerim: quod tu homo gratiſſimus libenter & profiteris &
praedicas: nimirum ſcilicet ad me quoq; portio aliqua tuæ tantæ lau-
dis redundabit. hoc idem puto & Carolus ipſe tuus Antenoreus ho-
neſtus adoleſcens exoptat, eiſdem tecum laboris particeps. Quid au-
tem dixi tuus: ac non potius noſter: quando utriq; pariter operam de-
dit: Is enim quamuis acerrime nunc philoſophetur: quoniam tamē
peripateticus eſt, non ſtoicus, gloriā proſecto aſpernari linguæ eiſ
nō poteſt: in qua cum paucis excellit. Ede igitur bonis auibus ope-
roſiſſimum librum non latinis modo: ſed etiam græcis (puto) ipſis ſua
diſcere uolentibus profuturum. Mitto autem ad te græcum quoq; epi-
gramma noſtrum: quod nuper luſimus, ut (ſi tibi uidebitur) in fron-
te ipſa operis imprimatur. Vale.

Ἀπέλου τῷ Πωλιτιανῷ.

Ἐμάδ' ἰδίοις πεπλανημένῃ ἐν λαβυρίνθοις
Οὐ μίγον ἀλλὰ βίβλον προὔθετο δουδάλεος
Οὐχέ μιν, ἰταλόςδε Βαρῖνθ'· κῶ τι μεθαύμα,
Ἐπει νέοι τινὲ γράων αὐτίπελξέομεν.

Ἀεισοβόλου τῷ ἀποστολίδου.

Σπουδαίωρ ἐνέκερ Γῶαρινθ' ἤλυθε κῆπτον
Εὐσαθῆς, καίγων αὐθεα δρεφόμενθ'.
Λείπει δ' ἡμῶς ταπορήσας εἴλετο ταῦτα,
Ἄ προτιθείς με λέγῃ πᾶσιν ὁδμὴν λάβετε.

Σκιπίωνος κῆτερομάχου.

Βίβλον ὁ γραμματικῆς ὀργάνω δὲ τινὲς ποιήσας.
Ἐμνησιν φρονέων ἴσα, Βαρῖνος ἔλω.
Ὅς τέχνης τε λύων γρίφους ἅμα καὶ λαβυρίνθους.
Ἡ γητὴς χαλεπὴς γένεθ' ἀπασιν ὁδῶν,
Θαῖξά λένωσ' ὅτι δὴ ταῦτις, νέοι ἡδὲ γέροντες.
Ἐμάδ' εὖσ' αὐτὴν ἡδ', ἰταλὶνθεν ἄγῃ.
Μηδέν αὖτε ὕθεν μηδέν κ' τε λήσεται ἡμῶν
Τοῖς δ' αὖ ταῦτα σοφοῖς, πᾶς τις ὅμοιος ἔσθ'·
Ὅσα μαθεῖν δάρα τις ζητήσῃ, τόσα ἔξεῖ.
Καὶ τῷ ἔχειν ἔσαι, πᾶσι μέζον τὸ θέλῃς.

Ἄλδου.

Λῆσ' ἐν αὐτῇ ὅσ' ὁδῶν, καὶ σὺ μὴ χέδαν, ἢ ὁ μῆρορ,
Ποῦ τὰς τᾶ μωρ; τὰν λαβὲν προαξομένην,
Κεῖς γὰρ λατὸ ἴδα γλυκὺν δῶ, κείν τε πορῶσθ'·
Μεσάξ' ἀνδρῶν ἄλσος ἀπείδωρ.

Σκιώων καρτερόμαχος ὁπισθεὶς Βαρίνω τῷ
κάμηρτι χαίρειν

Τὸ μὲν κτλ τὴν πάτριον ἐαυτῷ φωνὴν ἔδωκε μὲν ἐν τοῖς λόγοις,
ἔτι μὴ τοῖς ἄλλοις ὅς ἴσου καθεύδα^ν, μέγα τε καὶ λαμπρὸν
σφόδρα νομίζεται. τόδε κτλ τὸ τῷ λόγων αἰότριον, καὶ τοῦτο
τὸ ἐλληνικόν, ὡς τοσοῦτον διενεγκέν, ἐφ' ὅσον μὴ δὲ εἰς τὸ ἐ-
κείνῳ μόνῳ ἀνατιθέντων, Καὶ οὕτως ὥστε ἔτι τοῖς ἄλλοις ἀπα-
σι τοῖς τοῦ πράγματος εἰσηγητῶν, παρὰ δὲ ζονέ μοι γού-
δικεῖ, καὶ μείζον ἢ τῷ καθεύδα^ν τριούτοσ δὲ σὺν νῦ ἀναπίφ-
νας, ὃ μόνον αὐτὸς τοῖς ἐλληνικοῖς σεμνωτόμῳ, αἰεὶ καὶ τοῖς
τῷ αὐτῷ ἐπιμετρίοις, καὶ τὰ κάλιστα διδάσκοντας βυλομήτοις,
τὴν ὁδὸν ὑποδείξας, ἡ δὲ χρεῖται τούτῳ κατασκευάσας, ὥς ἐν
μάλισα, δῆς προδύμοι, ὃ καὶ ἀμαρτήσιν τῷ σκοπεῖ.
οἱ μὲν δὲ μὴ δὲ τῇ ἐμάδῃ αὐτῇ τοῦτο αἰχύνῳ φέρειν, εἰ δὲ ὡς
ἴσως ὃ καὶ ἠλπίσεν τὰ ἐαυτῆς ἀνελήφεται, καὶ ὥστε ἔκ τοῦ
δφινδ ἀναπνύσει, μὴ δὲ ἀμαρτῆς ἢ διὰ τοὶ κείσ γούτος ἀπρω-
θῆναι φησὶ ἐπικρατῆσθαι κτλ τὸ πρὸν ναυαγίας, τῷ αὐτῆς
ξένος ἡ ὥστε ἀπρίκας, αὐτὴν ὡς οἶόν τε σώζην βυλομήτους,
ὃ καὶ ἀποστραφίσεται, εἰ τίποτε καὶ μετρίεζέ, εἰδὲ πρὸς αὐτὸν
βολιμαίων, ὥς ἀναυτῇ φήσιν, ἐκ γόνων ἀποδεδομένῳ τῷ χά-
ρειν οὐ προσήσεται. ἀλλὰ ἔτι τοῖς ἀποδύντας αὐτοὺς ἀπαξι-
ώσει. τῷ ἢ δὲ πρὶν ὅτι ἔχῃ ἐλληνικόν. τὸ ὅσον, μέμψεως ἀπὸ τῆς
λαγμήτον, εἰ τὴν τῷ ἢ μετρίεζ λόγου μετρίεζα τε καὶ προφόν,
ἀπὸ μὲν μὲν ὃ περιείδεις ἀπὸ κνοῦτων τῷ ἄλλων, ἄλλως τε καὶ

τοῖς ὁμοφύλοις, ὥς ἀλλότῃ, τούτου

μάλισα συνοίσειν μέλον-

τοσ. ἐξέωσο

ἔ

Βαλὺν Θ' Κάμηρος Πέτρῳ Μένδικι, τῷ μεγάλῳ
πρεπεί χαίρει.

Γὰρ σὰ γῆ πατρὶς καὶ μάλισσα, ὡς Φᾶν ἵνα τις ᾧ, πρᾶπῃ, φη πα-
τρίδος ὅτι ὅδ' ἐν τοῖς ἀντοῖς γλύκιον φθάνει προτεθρυμμημ' αἶ-
δ' ἡδονὴν μὲν ὅδ' ἐν καὶ κάμιον φη Φλωρεντίας ἐμοὶ αἴγοπέ-
φυκεν, ἡ τις ἐμὲ κατὰ πρὶς ἀναθρεφάμενη τε καὶ παιδεύ-
σαμένη τ' καλῶν καὶ καλῶν, ὧν ἔχω ἀπάντ' αἰτίαι διδάσκα-
λοι γέγονε. γιγρῶν ἐγὼ τοσοῦτον ὥσπερ ταύτης φη εἰδαίμο-
νος πόλεως πολίτης ὧν ὠρμηθεὶς εἰποιήσαιμι λήθην αὐ-
τῆς διὰ τοῦτο δόξαιμι τινὰ ἀχρὴ τμήν, διὰ χάριν τοῖς ὠρμηταῖς
ἀπνέμεν, ἐκ αὐτῆς δ' αἰμὴν ἀχάριστος μὴ φαίνεσθαι. μάλλον δὲ
φη Γιωαικός, τὸ τοῦ λόγου φρένας κεκτῆσθαι. ἐμοὶ ὅν μεγαλο-
πρεπὴς καὶ μεγαλόψυχε πέτρε πειρωμένῳ ἐζητοῦται αὐτὸ τι-
μῶν τὸ τ' ὠρμητῶν ὄνομα, ὥστε μὴ τῶν μεγάλων ὠρμητῶν ἀχά-
ριστον φαίνεσθαι. σὺ πάντων τῶν ταύτης φη πόλεως πολίτῶν,
πολλῶν γὰρ ἀξιώτερος ἀνεφάνισ. πρῶτον μὲν γὰρ σκο-
ποῦντι πρὸς ἐμαυτὸν ὅντινα τράπωμαι πρὸς ἄνθρωπον ὅς
οὐλολόγος καὶ ἀπουδαῖος εἴη ἐκ αἰτίας φη γλώττης μὰ τὸν
δία οὐχ ἐώρων ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὅν πρὸς σὲ δ' αἰμὴν πα-
ραβάλλειν εἰς τὴν ἐμάδα Φωνὴν τοσοῦτον προκόψαντα ὥ-
στε θαῦμα οὐ μικρὸν μὴ ὅπως ἐμοὶ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐλθόντων αὐ-
τοῖς δομιλοῦντάς τε καὶ λαλοῦντάς ἐμνιστὶ ἀκούουσιν ἡδέ-
σαι. τοῦτο ὅτι ἀληθὲς ὅτι μὴ μόνον πάντες οἱ ἐν τῇ Φλωρεν-
τίας πρὸς τὰ ἐμνιστὰ ἀπουδαῖοντες σαφῶς οἶδασιν. ἀλλὰ καὶ
ἡ καμίστη ἐμνιστὴ βιβλιοθήκη ὑπὸ τοῦ σφωτάτου καὶ
θαυμαστοῦ ἀνδρὸς τοῦ Λαῦρεντίου τοῦ σου πατρὸς εἰς τὴν
σὴν χεῖρ παρὰ σκευασμένη μαρτυρεῖ. ἀκροτάτην οἶον ὄντος
σου ἐν τῇ ἀμοτρίᾳ Φωνῇ, καὶ μάλισσα δυσκολωτάτη, εἰ-
περ τῶν ἄλλων φη ψυχῆς σου ἀρετῶν πολλὰ διαλεχθήσο

μαί ὅδε πολλοὺς μόριον ἀφάρμοσ διαφανοῦμαι. φεῦ φίλου
μασῆς δύδαιμονίας, καὶ τοὺς πλεόνους τῶν καλῶν ὅσα τῇ ψυ-
χῇ σου ἐνέσταν καὶ ἐχάρισαν τοὺς θεοί. ὁ πολὺν ἡ τὸν δία,
μᾶλλον δὲ φοβοῦμαι λέγειν, μὴ κολακτικῶς πρὸς σὲ εἶναι
φαίνωμαι, ὅσα φίλῃ ψυχῇς ἀγαθὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ
τῶν θεῶν δωροῦνται, ἐκείνα πάντα αὐτοῦ σοὶ μόνῳ διδωκέ-
ναι καὶ ὡς σωρηδὸν πάντα συλλαμβάνω, περὶ τοῦ πέτρου ἐ-
κείνο λεγέτω, ὅτι πρὶν ἄλλο ἀνθρώπου λεγέτω μὴ διωκθῆναι.
πρὸς εἰς καὶ ἄλλα ὧς χαρίεσται ἅμῃ πρὸς τρεῖς πρὸς σὲ
γράφειν. ἀλλὰ τὸ μέγιστον ἡ ὕψις ἡ πρὸς σὲ εἶχον
διατελῶ. πῶς γὰρ ὅτι ἀνόητος, καὶ ὁδεῖν λόγου ἄξιός ἐστι
κότῳ δόξαμι, ὅς ἡδὲ δέκα ἐξ ἑξήκοντα ὅλα παρὰ τῷ θω-
μᾷ τῷ ἀντηνορίῳ, ἡ γὰρ αὐτῷ ἡοῖς πλείον βελτίστοις, ἡσπὶ
ὁρᾶται ἐξ ἐπιστολῆς βιωσας, εἰμήσε μετὰ τῇ ὑπερφύως
ἀγαπῶν. ἐπὶ καὶ ἄλλο κατὰ πλὴν πρὸς καλέσασθαι με, Ἀγγελος
ὁ Πωλῆτιανός, ὅς ἐμὲ λατίνισι ἐξ ἑλληνιστῶν μονοὺς χι ἐκ τῶν
ἀπαλῶν ὁνύχωρ ἐπαίδουσε σὺς γέγραφε διδάσκαλος, εἰ οὖν ὧ
πέτρε σοὶ μὴ ἀνατιθέλω πάσας ἐμοῦ τὰς ἀγρυπνίας καὶ
τοὺς πόρους, πῶς αὐτῷ τὰ διδάκτρα ἀποδοίην; ἰδοὺ οὖν
πρῶτον τῶν πρὸς καὶ θανμασῶν σου ἀρετῶν ἐνέκα, δότι
ρομ τῷ θωμᾷ, καὶ αὐτῷ τῶν ἡγῶν, τὸ τελευταῖον ὅτι πρὸς τὴν
οἰκίαν σου, πρὸς τὴν σοφώτατον καὶ φίλτατον με διδά-
σκαλον εὐνοικῶς διακείμενον, πάσας τὰς μελέτας, καὶ
τὰς ἀγρυπνίας, καὶ πάντας τοὺς πόρους σοὶ ἀνατίθην.
ἀλλὰ ἐπειδὴ ὧς πέτρε εἰχόμεν ἀνίσωσ τῷ γελοίῳ, καὶ κατα-
έλαστος γλυοίμην ἐπιδοξάζαί μοι τὴν ἐμὴν εὐνοίαν, μὴ
δηλώσας δὲ τὴν γνώμην καὶ τὴν αἰτίαν διῆς μάλισται σιωπῇ
ῥῶντος ἡ βοήθειάς τοι Κἀρίλῳ τῷ ἀντηνορίῳ γενεῖσθαι ὅ
μετρίως ἐν ἐκάτερα τῇ γλώττῃ πεπαιδευμένον πολὺ χρό-
νον πονήσας ταῦτα τὰ κανονίσματα περὶ τῶν ἐνμάτων ὅτι

δυσκολωτάτων ὥστε δυσάλωτα μὴ μόνον τοῖς μαθηταῖς εἶναι.
ἀλλὰ πολὺ αἰσὶ καὶ τοῖς διδασκάλοις αὐτοῖς καὶ πάνυ οὐ
κιμωτάρις συνείλοχά σοι διὰ βραχείων ἐπιδιδκνῆναι θέλων,
ὅπως ἀποφύγῃς μὲν εἰκότως τὸ τοιοῦτον κινδύνον λέγοντος, ὅ-
τι ἡ ἀμαθία μὲν θρασείη, ὁ κνηρὸς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπερ-
γάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ὅχι ἡ ἀμαθία μόνη φημι αὐτῆς τόλ-
μης, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν λόγον ἐλληνικὸν ἔρως αἰτίῃ εἰσ-
νε. ἀπουδάσας οὖν καὶ διατρίψας ἐπὶ πολὺ χρόνον ὡς
σαν τιῶ ἐμὴν ἡλικίαν ὀλίγου δέην ἀναλῶσας περὶ τὰ ἐλλη-
νικὰ βιβλία, ὅθεν δυσχερέστερον καὶ ὀλκρότερον ἢ τὰ περὶ
φημι γραμματικῆς κανονίσματα καὶ τὰ τῶν μάλισσαι τριη-
τησὶν ῥημάτων ἐμοὶ ἐφαίνετο. διανοοῦ μὲν οὖν πρὸς ἐμαυ-
τὸν, πῶς ἐμὲ πρῶτον, ἐπειτα δὲ καὶ ἄλλοι περὶ ταῦτα οἰήσαι-
μι, ἔδοξε κάλῃς ἔργον καὶ χρῆσιμον καὶ πάνυ ἀναγκαῖ-
ον ἀπαξ δελεῖν, καὶ μετὰ ἀπουδίης ἀναγνῶναι τοὺς τῶν ἐλ-
λίνων γραμματικῶν. διεξελήλυθα οὖν μετὰ πάσης ἀπου-
δίης ὅλον τὸν ὡς ἔστιν, γραμματικὸν δηλαδὴ ῥῥῥῥῥῥ, εἰ
τοιοῦτον ὅμοιον ὅμοιον χρῆσιμώτατον. ἀνέγνωκα δὲ καὶ τὸ μέ-
γαν ἐτυμολογικόν, καὶ ἄλλοις τινὰς ὅμοιους, κακχούτως
ἀπάντων ταῦτα τὰ καλά, καὶ πάνυ ἀναγκαῖα ἀπουδείως
χαῖν περὶ τὰ ἐλληνικὰ ἐξελεξάμην. εἰ δὲ ταῦτα κήρυς τι-
νὸς ἀδώνιδος νομίσουσι, γνωσκέτωσαν, ὅτι τοὺς παλαι-
οὺς γραμματικῶν, ἀλλ' ὅχι ἐμὲ καταδωξέουσιν, ἐγὼ γὰρ ὅ-
που οὐδὲν ἐπόνισα πρὸς τὸν λόγιον οὐκ ἐπιθυμίας ἐπαίνου τι-
νὸς καὶ δόξης χάριν, ἀλλὰ μόνον ἀρεσόμενός σοι, καὶ ὅπως
μὴ οἱ πρὸς τοὺς ποιητὰς καὶ τὸν Ὅμηρον μάλισσαι ἀποδύζον-
τες, ὅσῃ μέραι ὅσων τινος ποίου ῥῥῥῥῥ χρόνον τὸ ῥῥῥῥῥ μήτοι
ἀόριστος πρῶτος, ἢ μέσος παρὰ κείμην οὐ, ἢ καὶ ὑπερσυν-
τέλικος; καὶ τὰ μὲν ὡσαύτως ἀεὶ ἐνοχλοῦντες τὰ τῶν δι-
δασκάλων ὥστε πειρικόπῃς. ταῦτα τὰ κανονίσματα -

τα κατὰ δυνάμιν συντόμως ἐν ταῦθα συνείλον· δέομαι γάρ,
 οὐ μόνον τῶν φοιτητῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν εἰσηγητῶν, ὅπως ἢ
 ὠφελείας αἰδωνταί τιρδὲ ἐν ταῖς μεταχειρίζεσθαι τὰ τοιαῦ-
 τα, συνήνῳ μὲν ἔχουσιν ἡμῖν εἰρηυτικῇ ἡμάρτηται· λατῖνοι
 γὰρ καὶ νέοι ἐσμὲν ἐτι ξενίζοντες, ὥς φάναι τὰ ληθῆς ἐν τοῖς
 πλείστοις· εἰς γὰρ τὸν τῆς ἐκδύσεως κίνδυνον, οὐχ ὑπὸ φιλο-
 τιμίας ὀβωκέλαμν, ἀλλ' ὅτι γράφοντες ταῦτα μεταξὺ ἡ
 συγκαπύοντες, οὐκ ὀλίγην ἐαυτοῖς τιμὴν προκοπὴν συνοῖδα
 μν ἐν τοῖς λόγοις, διὸ καὶ σοὶ δὴ χαιρεῖν ὡς ἡμεῖς, καὶ
 τοὺς λοιποὺς δὲ τῶν ἑκ ἀμύσαν ἡλπίζομεν, οὐχ
 ἥπιν εἰσέπειτα τοῖς ἡμετέροις ἥνοις ὁ
 φηλήσεσθαι· ἐξῆς σοι·

Τ

ΩΓ

Θ

Ε

ΩΓ

Ο

Χ

ΠΛΕΙΣΤΗ

Ο Χ Ο Χ Ο

ΧΑΡΙΣ

Χ

Ο

ΑΜΗΝ